

[Ministeren for offentlige arbejder.]

ikke på det tidspunkt har skønnet, at der forelå nogen alvorlig økonomisk situation for SAS, og at den alvorlige økonomiske situation for SAS i virkeligheden først tegnede sig, da vi nåede frem til efteråret 1960. Derfor synes jeg, man i alt for høj grad har beskæftiget sig med, hvad bestyrelsesmedlemmerne skulle have gjort. Det må jo altid være sådan, at det må være de enkelte bestyrelsesmedlemmer, der må skønne over, hvornår situationen er af en sådan karakter, at de skal henvende sig til ministeren. De behøvede ikke at henvende sig, da situationen tegnede sig så klart i oktober 1960. Da kom formanden for DDL, direktør Sigurd Pedersen, til mig, og det vidste jo bestyrelsesmedlemmerne, og vi havde altså faktisk fra dengang ca. 1/2 år til at arbejde med tingene.

Jeg har erkendt over for udvalget, at man har været i tidnød i denne sag; jeg havde meget gerne ønsket, at udvalget havde haft 3 måneder i stedet for 1 måned, men jeg tror ikke, det havde været praktisk muligt at fremme denne sag mere, end det er blevet gjort. Når en sag drejer sig om 3 forskellige nationer og der først skal optages kontakt mellem de tre landes ministre på dette område og der dernæst skal nedsættes et udvalg for i det hele taget at finde frem til en plan for rekonstruktion, må der gå nogen tid. Derfor tror jeg ikke — selv om jeg beklager, at tiden har været knap — det er rigtigt, når det hævdes, at hvis man i foråret 1960 havde rejst denne sag over for mig, kunne det høje ting og udvalget have fået bedre tid; for jeg tror simpelt hen, at hvis bestyrelsesmedlemmerne i foråret 1960 havde sagt til mig: der er én mand, der mener, at vi nu skal afvikle det mexikanske foretagende, men der er 4 fra Danmark, der mener det modsatte, og alle bestyrelsesmedlemmerne fra Norge og Sverige mener også det modsatte, havde jeg sagt: jeg tror, at flertallet skønner rigtigt, og så havde jeg selvfølgelig ikke ulejliget det høje ting med nogen henvendelse — for hvorfor skulle jeg dog gøre det? Der forelå ikke på det tidspunkt nogen som helst opgørelse over, hvilke tab SAS i det hele ville få. Jeg tror altså, at hele denne sag har fået en slagside, og jeg har derfor måttet optage det høje tings tid med

at prøve at redegøre for, hvordan det rent faktisk ligger.

Det ærede medlem hr. Vagn Bro har sammen med andre af udvalgets medlemmer fremsat ikke et mindretalsforslag, men en udtalelse i betænkningen om at gå til ombudsmanden. Jeg kan ikke se, hvad ombudsmanden skal beskæftige sig med i denne sag. Jeg synes, ansvaret ligger klart; det er bestyrelsens ansvar, hvordan dette selskab ledes, og over for det høje ting har ministeren ansvaret, for så vidt man kan tale om en ministers ansvar. Hvad skal ombudsmanden så beskæftige sig med? Jeg ved det altså ikke. Men på den anden side har jeg ikke spor imod, at man går til ombudsmanden. Jeg har sagt i udvalget, at det kan enhver i dette land gøre; det synes jeg ikke vi behøver at diskutere fra denne talerstol, det er enhvers ret, og jeg vil græde tørre tårer, om man går til ombudsmanden i denne sag — jeg kan bare ikke se nødvendigheden af det.

Det ærede medlem hr. Gottschalck-Hansen indledte med, at udvalget ikke havde fået tid til at gennemgå alle problemer vedrørende SAS. Det tror jeg som sagt heller ikke man havde, selv om man havde haft flere måneder. Et sådant spørgsmål som Mexikogælden — som det ærede medlem nævnte — kan ikke gøres op, om så udvalget havde fortsat i 3-4 måneder, for det er jo sådan efter den aftale, der er indgået, at et vist afdrag skal gå til SAS, efterhånden som det pågældende selskab driver sine forretninger, og det er jo umuligt at skønne sikkert — hvad enten man har 1, 2 eller 3 måneder til rådighed — om, hvor mange penge der kan komme hjem fra Mexiko. Selvfølgelig — hvis man skønner, at der ikke kommer nogen, er man på den sikre side; men jeg tror som sagt ikke, det er noget, udvalget kunne have fået nærmere opklaret, selv om det sad i længere tid.

Det ærede medlem var også inde på spørgsmålet om luftfartsrettigheder. Heller ikke det spørgsmål — som der er meget nøje redegjort for i udvalget — kan man danne sig noget rigtigt billede af, i hvert fald ikke inden for en begrænset tid; fremtiden vil vise, hvad der sker med luftfartsrettighederne.

Derfor synes jeg i det store og hele, at udvalget, hvad man da også har erkendt,